

## "Страшні слова, коли вони мовчать..."

Страшні слова, коли вони мовчать,  
Коли вони зненацька причаїлись,  
Коли не знаєш, з чого їх почать,  
Бо всі слова були уже чиймись.

Хтось ними плакав, мучився, болів,  
із них почав і ними ж і завершив.  
Людей мільярди, і мільярди слів,  
а ти їх маєш вимовити вперше!

Все повторялось: і краса, й потворність.  
Усе було: асфальти й спориші.  
Поезія - це завжди неповторність,  
якийсь безсмертний дотик до душі.

.....  
Хай буде легко. Дотиком пера.  
Хай буде вічно. Спомином пресвітлим.  
Цей білий світ — березова кора,  
по чорних днях побілена десь звідтам.

Сьогодні сніг іти вже поривавсь.  
Сьогодні осінь похлинула димом.  
Хай буде гірко. Спогадом про Вас.  
Хай буде світло, спогадом предивним.

Хай не розбудить смутку телефон.  
Нехай печаль не зрушиться листами.  
Хай буде легко. Це був тільки сон,  
що ледь торкнувся пам'яті вустами.

Я вранці голос горлиці люблю.  
Скрипучі гальма першого трамваю  
я забуваю, зовсім забуваю.

Я вранці голос горлиці люблю.

Чи, може, це ввижається мені  
той неказаний камертон природи,  
де зорі ясні і де тихі води? —

Я вранці голос горлиці люблю!

Я скучила за дивним зойком слова.  
Мого народу гілочка тернова.  
Гарячий лоб до шибки притулю.

Я вранці голос горлиці люблю...

## Українське альфреско

Над шляхом, при долині, біля старого граба,  
де біла-біла хатка стоїть на самоті,  
живе там дід та баба, і курочка в них ряба,  
вона, мабуть, несе їм яєчка золоті.

Там повен двір любистку, цвітуть такі жоржини,  
і вишні чорноокі стоять до холодів.  
Хитаються патлашки уздовж всієї стежини,  
і стомлений лелека спускається на хлів.

Чиєсь дитя приходить, беруть його на руки.  
А потім довго-довго на призьбі ще сидять.  
Я знаю, дід та баба - це коли є онуки,  
а в них сусідські діти шовковицю їдять.

Дорога і дорога лежить за гарбузами.  
І хтось до когось їде тим шляхом золотим.  
Остання в світі казка сидить під образами.  
Навшпиньки виглядають жоржини через тин...

## "Недумано, негадано..."

Недумано, негадано  
забігла в глухомань,  
де сосни пахнуть ладаном  
в кадильницях світань.

Де вечір пахне м'ятою,  
аж холодно джмелю.  
А я тебе,  
а я тебе,  
а я тебе  
люблю!

Ловлю твоє проміння  
крізь музику беріз.  
Люблю до оніміння,  
до стогону, до сліз.  
Без коньяку й шампана,  
і вже без вороття, -  
я п'яна, п'яна, п'яна  
на все своє життя!